

1 ⊕ Havkatten

Katten stod midt på trappen, og den ville ikke flytte sig.

Det var den største kat jeg i mit liv havde set. Lige så stor som min ven Oscars labrador, og lige så sort. Dens øjne lyste neongult i kælderskaktens halvmørke.

“Øhm ... kat? Må jeg lige komme forbi?”

Nej.

Altså, det var ikke sådan så den sagde det. Man kunne bare se det på den. Det var ikke for sjov den sad dér. Det var ikke tilfældigt. Den sad der fordi den *ville* sidde der. Fordi den ville mig noget.

Jeg skulle i skole. Jeg var allerede lidt sent på den, og sådan som det blæste og regnede, ville cykelturen hverken blive særlig hurtig eller særlig rar. Og jeg havde ikke lyst til at prøve at forklare Matematik-Hanne at jeg kom for sent til hendes timer for anden gang på fjorten dage fordi jeg ikke turde gå forbi en sort kat.

“Hvissssjjjj,” hvæsedede jeg ad den. “Væk! Smut! Farvel!”

Den åbnede bare gabet og viste mig en lyserød tunge og et sæt hvide tænder der var både længere og skarpere end almindelige kattetænder. Og den var helt klart bedre til at hvæse end jeg var.

Jeg skubbede cyklen lidt op ad rampen og trådte op på næste trappetrin. Katten og jeg var nu cirka to meter fra hinanden. Jeg viftede med den ene hånd.

“Gå nu væk!”

Vildheks 1: Ildprøven

Copyright © 2010 Lene Kaaberbøl, Anders Walter og Forlaget Alvilda, København

Udgivet efter overenskomst med Lars Ringhof Agency, København

Redaktion: Jens Trasborg

Grafisk tilrettelægning: Sara Mille Jessen / MilleArtDesign

Seriologo: Ingo Milton

1. udgave, 1. oplag

Trykt 2010 i Finland

ISBN 978-87-7105-048-6

www.alvilda.dk

www.vildheks.dk

Den rokkede sig ikke en millimeter.

Jeg er nok ikke verdens modigste pige, men lige da var jeg betydeligt mere bange for Matematik-Hanne end for katten. Jeg tog en dyb indånding, og så oksede jeg op ad trappen så hurtigt jeg kunne. Så måtte den flytte sig eller ...

Katten sprang. Ikke til siden eller baglæns, men lige imod mig. Den ramte mig i brystet og i ansigtet så jeg et kort øjeblik ikke kunne se andet end sort pels. Jeg snublede og faldt baglæns ned ad trappen og landede på ryggen i bunden af skakten, med cyklen og katten oven på mig. Mit baghoved knaldede mod cementen, og min ene albue skræbde hen over den rå mur. Men det var katten der fik mig til at ligge chok-stille med hjertet hamrende helt oppe i halsen. Dens gule øjne brændte imod mig, dens kløer borede sig gennem min regnjakke, gennem trøjen nedeunder, helt ind til den bare hud. Den var en sort pelset skygge der fyldte næsten det hele, og bag den kunne jeg ikke se andet end blygrå himmel og regn der faldt ned på os begge to i store kolde dråber.

Den løftede den ene forpote, med spredte blottede kløer. De var mælkehvide i spidsen og blågrå længere oppe.

“Nej,” hviskede jeg. “Lad være ...” Selv om jeg ikke helt forstod hvad det var jeg var bange for den ville gøre. Jeg lå halvt oven på min venstre arm, men jeg prøvede at vælte den væk med højre. Dens pels var våd og tung, og ikke kun af regn. Den lugtede af tang og hav og saltvand. Og jeg kunne ikke rokke den overhovedet.

Hvisj.

I en lynhurtig, fejende bevægelse jog den poten frem mod mit ansigt, og jeg mærkede kløerne rive huden lige over næsen, midt mellem mine øjenbryn. Blodet begyndte at løbe med det samme, jeg kunne mærke det pible ned langs næseroden og måtte blinke for ikke at få det i øjet. Og mens jeg stadig lå dér, lammet og forslået, lænede havkatten sig frem, og jeg mærkede dens varme ru tunge raspe hen over min pande.

Den slikkede blod af det sår den selv havde lavet.

“Clara! Hvad er der nu? Du kommer for sent!”

Min mors stemme lød inde fra arbejdsværelset. Jeg stod bare dér i entreen og kunne ikke sige noget. Og et øjeblik efter kom hun ud.

“Lille mus,” sagde hun forskrækket. “Hvad skete der?”

Jeg rystede på hovedet. Faktisk rystede jeg over hele kroppen. Mit hoved gjorde ondt, det sved og brændte i såret i panden, og det var som om jeg stadig kunne mærke vægten af kattens våde krop og lugten af tang og salt blod.

“En kat,” hviskede jeg. “Der var ... en kat.”

Jeg havde ikke regnet med hun ville tro på mig. Jeg havde forestillet mig at hun ville stille en masse spørgsmål og sige at jeg overdrev. Jeg mener, hvor tit er det lige at man bliver overfaldet af en sort kæmpekat?

Men sådan var det ikke. Hun stirrede bare på mig.

“Åh nej,” sagde hun. Ikke mere end det. Og så begyndte hun at græde.

Jeg skal måske lige forklare et par ting. Min mor er ikke nogen tudesidse. Hun er i det store hele ret sej. Hun er journalist, freelance hedder det, fordi hun har sit eget firma og lever af at skrive artikler til alle de forskellige aviser som vil betale hende for det. Og det er faktisk mange, for hun er god, og hun er også dygtig til at finde nogle spændende historier. Min far bor ikke hos os mere, og det har han ikke gjort siden jeg var fem år gammel, så mor er vant til at klare det meste selv.

Hun holdt også hurtigt op med at græde og fandt Falck-kassen frem og begyndte at rense både såret i panden og det på albuen, alt imens hun havde mobiltelefonen klemmt fast mellem skulderen og øret og prøvede på at komme igennem til lægen.

“De er nu nummer ... syv ... i køen,” sagde en lillebitte fjern mobilstemme. Mor smækkede telefonen i med en arrig bevægelse og hentede en pose frosne majs og et viskestykke ude fra køkkenet.

“Her,” sagde hun. “Hold det mod såret. Vi kører selv derind.”

“Cyklen,” sagde jeg. “Jeg fik ikke låst cyklen.”

“Skidt med det,” sagde hun. “Det er lige meget nu. Tag en tør trøje på, vi ved ikke hvor længe vi kommer til at vente.”

Hun var sig selv igen. Den mor der havde styr på alting,

den mor der altid havde passet på mig. Men jeg kunne ikke glemme det dér hjælpeløse lille “Åh nej.” Eller det udtryk jeg havde set i hendes ansigt før hun fik mor-masken på igen.

Hendes åbne mund. Helt hvid om læberne. Og tårene der bare sprang frem i øjnene på hende.

Som om hele verden lige var gået under.

